Φραγκίσκου Τεσιέ.

Κάθε Κυριακὴ ὁ Φραγκίσκος πήγαινε στὸ πάρκο Μονσὼ καὶ τὴν ἔβλεπε. Μιὰ τρέλλα τοῦ ἐρχόταν νὰ σφίξει τὸ παιδί του στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὸ γεμίσει ἀπὸ φιλιά, νὰ τὸ πάρει μαζί του, νὰ τὸ κλέψει!

Τέλος, ἀποφάσισε στὴν ἀπελπισία του νὰ κάνει μιὰ τρελλὴ ἀπόπειρα. Μιὰ μέρα τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκείνη ἔμπαινε μέσ' στὸ πάρκο, πῆγε καὶ στάθηκε μπροστά της καὶ τῆς εἶπε τρέμοντας :

— Δὲν μὲ γνωρίζετε ;

Ἐκείνη ὕψωσε τὸ βλέμμα της, τὸν παρετήρησε, ξεφώνησε μὲ τρόμο καὶ μὲ φρίκη κι' ἁρπάζοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὰ δυὸ παιδιά της ἔφυγε σούρνοντάς τα πίσω της.

Ἐκεῖνος γύρισε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ κλάψει!

Πολλοὶ μῆνες πέρασαν. Δὲν τὴν εἶχε ξαναδεῖ πιά. Μὰ ἡ ζωή του εἶχε καταντήσει μαρτύριο. Ἔλυωνε ἀπὸ τὸν πόνο γιὰ τὸ παιδί του. Γιὰ νὰ τὸ φιλήσει μόνο μποροῦσε νὰ πεθάνει, νὰ σκοτώση, νὰ διατρέξει κάθε κίνδυνο.

Τῆς ἔγραφε, μὰ ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπάντησε. Εἴκοσι ἄλλα γράμματά του εἶχαν τὴν ἴδια τύχη. Τότε ἔλαβε μι' ἀπεγνωσμένη ἀπόφαση κ' ἕτοιμος ν' αὐτοκτονήση ἂν ἀποτύχαινε, ἔστειλε στὸν ἄντρα της αὐτὸ τὸ γράμμα :

«Κύριε, τόνομά μου πρέπει νὰ σᾶς προκαλεῖ φρίκη. Μὰ εἶμαι τόσο δυστυχής, ὑποφέρω τόσο ὥστε μόνο σὲ σᾶς βασίζω τὶς τελευταῖες μου ἐλπίδες. Ἔχω τὴν τιμὴ κλπ...».

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχε ἀπάντηση :

«Κύριε, σᾶς περιμένω σπίτι μου τὴν Τρίτη στὶς 5 μ. μ.

Ἰ. Φλαμέλ»

***

Τὴν Τρίτη τὴν ὁρισμένη ὥρα ὁ Φραγκίσκος εἶταν στὸ σπίτι τοῦ Φλαμέλ. Μπῆκε σ' ἕνα ἁπλὸ σαλονάκι καὶ περίμενε θολωμένος, ἕτοιμος νὰ πέση. Μιὰ πόρτα ἄνοιξε σὲ λίγο καὶ φάνηκε ἕνας ἄντρας ψηλός, σοβαρός, λίγο παχὺς μὲ μαύρη ρεδιγκότα. Ὁ Τεσιὲ ἀσθμαίνοντας εἶπε :

— Κύριε... κύριε.., δὲν ξέρω ἂν γνωρίζετε τόνομά μου... ἂν ἀκόμα γνωρίζετε...

— Ἀνωφελές, κύριε, τὸν διάκοψε ὁ Φλαμέλ. Ἡ γυναίκα μου μοῦ μίλησε γιὰ σᾶς...

Μιλοῦσε μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ τιμιότητα. Ὁ Φραγκίσκος ξανάπε :

— Κύριε, πεθαίνω ἀπὸ θλίψη, ἀπὸ τύψεις, ἀπὸ ντροπή... Καὶ θἄθελα, πρὶν πεθάνω, νὰ φιλήσω τὸ παιδί μου.

Ὁ Φλαμὲλ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Μιὰ παραμάνα παρουσιάστηκε καὶ τῆς εἶπε :

— Πήγαινε νὰ μοῦ φέρεις τὸ Λουδοβίκο.

Ἐκείνη ἔφυγε. Τότε οἱ δυὸ ἄντρες μείνανε ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ λένε τίποτε περιμένοντας τὸ μικρό. Καὶ ἔξαφνα ἔν' ἀγοράκι, δέκα χρόνων, μπῆκε βιαστικὰ στὸ σαλόνι κ' ἔτρεξε πρὸς ἐκεῖνον ποὺ τὸν νόμιζε πατέρα του. Ἀλλὰ στάθηκε μὲ ντροπὴ ἄμα εἶδε τὸν ξένο.

— Τώρα, φίλησε τὸν κύριο, τοῦ εἶπε ὁ Φλαμὲλ ἀφοῦ τὸ φίλησε στὸ μέτωπο.

Τὸ παιδὶ πλησίασε μὲ χάρι τὸ Φραγκίσκο, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε καὶ κοιτοῦσε τὸ γυιό του, ἕτοιμος νὰ πέση κάτω. Ἀπὸ τὴν ταραχή του τοῦ ἔπεσε τὸ καπέλλο του.

Τὸ παιδὶ περίμενε ξαφνιασμένο. Πῆρε τὸ καπέλλο καὶ τὸ ἔδωσε στὸ Φραγκίσκο. Τότ' ἐκεῖνος ἁρπάζοντάς το στὴν ἀγκαλιά του, ἄρχισε νὰ τὸ φιλᾷ μὲ τρέλλα, στὸ στόμα, στὰ μάγουλα, στὰ μαλλιά.

Ὁ μικρὸς τρομαγμένος ἀπὸ τὴ βροχὴ αὐτὴ τῶν φιλιῶν, γύρευε νὰ ξεφύγη, ἔστρεφε τὸ κεφάλι του καὶ παραμέριζε μὲ τὰ χεράκια του τὰ χείλη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τότε, ὁ Φραγκίσκος τὸ ἄφησε ἀπότομα, φωνάζοντας :

—Ἀντίο! Ἀντίο!

Καὶ χάθηκε σὰν κλέφτης.

Guy de Maupassan

ΓΛΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Τοῦ G. Freval

Ἀπ' τὸ γλυκὸ χαμόγελο τῶν εἴκοσι χρονῶν σου
τάχα σὰν τί νὰ πέρνουνε ἡ αὖρες τοῦ Μαγιοῦ,
καὶ φτερουγᾶν ὁλόδροσες μὲ τὰ χαϊδέματά-τους
στὰ πλάτια τ' οὐρανοῦ ;

Καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι του τ' ἀπδόνι γιὰ ν'ἀρχίση,
πές μου, γλυκειὰ ἀγάπη μου, τί κήπους τριγυρνᾶς ;
καὶ τὴ φωνή σου ἀποζητάει στὸ ψυχικὸ μεθῦσι,
ν' ἀρχίση κρύφιο ἀπόκοσμο σοννέτο τῆς χαρᾶς...

Νὰ φωτιστοῦν οἱ οὐρανοὶ ποὺ ἡ λήθη τοὺς σκεπάζει
τὴ θαλασσένια πλάτια τους—νεροποντὴ βαρειὰ—
ἔνα λαφρό σου ἀνάβλεμμα ἀρκεῖ γιὰ νὰ σκορπίση
ἄμετρα ἀστέρια ὁλόφωτα, μὲ μιὰ χρυσῆ βραδυά...

Ὦ! τὸ βαρὺ κι' ἀπόκοσμο τραγοῦδι νὰ ξεχάσω
τῆς θλίψης, τί καλλίτερο ἀπ' ἕνα σου φιλί...
Δέξου, δροσιὰ τοῦ Μάη μου, μαζὺ μὲ τὴν καρδιά μου
καὶ μιὰ νεκρὴ ψυχή...

Μετάφρ. **Μ. Ράπτη**

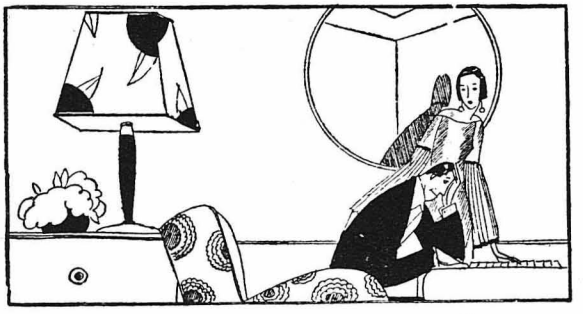

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

Γιὰ νὰ κατασκευάζετε τεχνητὸ χρυσάφι

Τὸ χρυσάφι δὲ βρίσκεται μονάχα σκάβοντας καὶ ψάχνοντας μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Ἡ τέχνη μπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ μιμηθεῖ τὴ φύση σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀφοῦ ἄλλωστε ἡ τέχνη τελειοποιεῖ τὴ φύση σὲ πολλὰ ἄλλα πράγματα : θὰ σᾶς πῶ λοιπὸν ἐδῶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἀποδειχθεῖ ἄπειρες φορές. Θὰ πάρετε ἕνα μεγάλο χωνὶ τὸ ὁποῖο νὰ ἔχει δοκιμαστεῖ στὴν πιὸ δυνατὴ φωτιὰ καὶ ἀφοῦ τὸ βάλετε μέσα σ' ἕνα φοῦρνο καλὰ πυρωμένο, θὰ ρίξετε μέσα σκόνη κολοφωνίου πάχους ἑνὸς δακτύλου. Πάνω ἀπὸ τὸ κολοφώνιο θὰ ρίξετε ρινίσματα σιδήρου ἀναλόγου ὄγκου. Θὰ σκεπάσετε ἔπειτα τὰ ρινίσματα μὲ θειάφι κόκκινο καὶ θὰ δυναμώσετε τὴ φωτιὰ τόσο ὥστε νὰ ρευστοποιηθεῖ τὸ σίδερο. Ἔπειτα θὰ ρίξετε μέσα βόρακα ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ χρυσοχόοι γιὰ νὰ λυώνουν τὸ χρυσάφι, ἐπίσης θὰ ρίξετε ἴση ποσότητα ἀρσενικοῦ καὶ ἀργύρου καὶ θἀφήσετε αὐτὸ τὸ μῖγμα νὰ ψηθεῖ στὴ φωτιά, δυναμώνοντάς την διαρκῶς. Προσέξετε μόνο νὰ μὴν ἀναπνέετε τοὺς ἀτμοὺς ποὺ θὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ χωνὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀρσενικοῦ. Κατόπιν θὰ ἔχετε ἕτοιμο ἕνα ἄλλο χωνὶ μέσα στὸ ὁποῖο θὰ ρίξετε ὅλα αὐτὰ τὰ ὑλικὰ ἀφοῦ, ἐννοεῖται, καλοψηθοῦν καὶ ἀφοῦ τ' ἀναμίξετε προηγουμένως μὲ ρευστὸ σίδερο. Τότε θὰ δῆτε στὸ βάθος τοῦ χωνιοῦ νὰ κατασταλάζει τὸ χρυσάφι τὸ ὁποῖο ὅσο καὶ ψήνεται τόσο καὶ ὡραῖο καὶ πιὸ λαμπρὸ γίνεται...

Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τῆς κατασκευῆς τοῦ τεχνητοῦ χρυσοῦ τὸ πῆρα ἀπὸ ἕνα βιβλίο τῶν Καβαλιστῶν τιτλοφορούμενο ὁ «Κλειστὸς Θάλαμος» καὶ πολλὲς φορὲς κατασκεύασα τέτοιο χρυσάφι μόνος μου. Μοῦ ἐστοίχισε μόνο δύο ἢ τρία φιορίνια.

Γιὰ νὰ λυώνετε τὸ χρυσάφι μὲ μεγάλη εὐκολία

Ἀπὸ ἕναν καλόγερο περίφημο ἀλχημιστή, στὴν ἱκανότητα τοῦ ὁποίου μιὰ βασίλισσα τῆς Γαλλίας εἶχε τόση πίστη καὶ πεποίθηση, ὥστε νὰ μὴν ἐκτελεῖ τὶς παραγγελίες τῶν γιατρῶν της παρὰ ἀφοῦ πρῶτα αὐτὸς τὶς ἐνέκρινε, ἀπὸ αὐτὸν τὸν καλόγερο ἔμαθα ὅτι τὸ αἷμα τοῦ ἐλαφιοῦ εἶνε ἕνα κι' ἕνα γιὰ νὰ λυώνει κανεὶς ταχύτατα τὸ χρυσάφι. Καὶ ἰδοὺ ἡ συνταγή : Θὰ πάρετε δυὸ λίτρες ἀπὸ τὸ αἷμα ἑνὸς ἐλαφιοῦ τὸ ὁποῖο μόλις πρὸ ὀλίγου τὸ ἐσκότωσαν, θὰ τὸ περάσετε ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τὸ διϋλιστήριο πέντε φορές, διϋλίζοντας κάθε φορὰ τὸ διϋλισθὲν τὴν προηγουμένη φορὰ αἷμα καὶ τὴν πέμπτη φορὰ θὰ τὸ κλείσετε σὲ μιὰ μποτίλια ποὺ θὰ τὴ σφραγίσετε καλά. Αὐτὸ τὸ διϋλισμένο αἷμα τοῦ ἐλαφιοῦ εἶνε μοναδικὸ γιὰ νὰ διαλύετε τὸ χρυσάφι ὅποια ὥρα θέλετε.

Γιὰ νὰ μεταβάλετε τὸ μολῦβι σὲ τέλειο χρυσάφι.

Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ περιφρονοῦν ὡς ψεύτικη τὴ μέθοδο τὴν ὁποία ὁ σοφὸς ἀλχημιστὴς Φαλλόπιος διδάσκει στὰ συγγράμματά του γιὰ νὰ μεταβάλλει κανεὶς τὸ πρόστυχο μολῦβι σὲ ἀγνότατο χρυσάφι. Ἡ μέθοδος αὐτὴ φαίνεται πολὺ εὔκολη γιὰ ἕνα τόσο σπουδαῖο ἔργο καὶ γι' αὐτὸ τὴν περιφρονοῦν. Ὡς τόσο ὁ Φαλλόπιος δὲν εἶνε ὁ μόνος ποὺ μᾶς λέει ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Παρόμοια σχεδὸν λέγουν οἱ περίφημοι ἀλχημισταὶ Βασίλειος Βαλεντῖνος καὶ Ὀδόμαρος. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ μέθοδος αὐτή : Παίρνετε ἕνα κομμάτι μολῦβι καὶ τὸ ἐπαλείφετε μὲ ἀρσενικὸ καὶ θειάφι. Κατόπιν τὸ βάζετε μέσα σ' ἕνα φοῦρνο καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ ψηθῆ μέχρις ὅτου νὰ λυώσει, ὁπότε τὸ ραντίζετε διὰ ρινισμάτων ἀργύρου καὶ λευκοσιδήρου. Συγχρόνως ἔχετε ἕτοιμο ἕνα χωνί, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔχετε νερὸ ψυχρό. Μόλις τὸ μολῦβι ἀρχίσει πάλι νὰ ρευστοποιεῖται μέσα στὸ φοῦρνο, τὸ παίρνετε καὶ τὸ ρίχνετε στὸ χωνὶ μὲ τὸ νερὸ καὶ ἀμέσως σκεπάζετε τὸ χωνὶ μ' ἕνα ὕφασμα κόκκινο. Λόγῳ τῆς ἐπαφῆς του μὲ τὸ ψυχρὸ νερὸ τὸ μολῦβι ἀρχίζει πάλι νὰ στερεοποιεῖται. Ὅταν στερεοποιηθῇ ἐντελῶς τὸ ψήνετε πάλι στὸν φοῦρνο καὶ ὅταε ἀρχίσει πάλι νὰ λυώνει τὸ ρίχνετε στὸ χωνὶ μὲ τὸ ψυχρὸ νερό. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται πέντε φορές. Τὴν πέμπτη ὅμως φορὰ ἔχετε στὸ χωνὶ ἀντὶ νεροῦ ἀρσενικὸ καὶ ὑδράργυρο. Τότε θὰ δῆτε ὅτι μόλις τὸ μολῦβι ἀρχίσει νὰ κατασταλάζει θὰ χάνει τὸ χρῶμα του καὶ θὰ λάμπῃ. Στο τέλος δὲ ὅταν τὸ βγάλετε ἀπὸ τὸ χωνί, θὰ ἔχετε πραγματικὸ χρυσάφι μπροστά σας.

(Ἀκολουθεῖ)